

Bilag 8.

Justitsministeriet.

Den 7. april 1954.

I anledning af udvalgets skrivelse af 26. marts 1954 vedrørende forslagene til lov om ændring i retsplejeloven (i anledning af grundloven af 5. juni 1953) og lov om ændring i retsafgiftsloven skal man meddele, at justitsministeriet efter forhandling med de interesserede myndigheder ikke har anset det for rigtigt at foreslå, at det i sagen om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse skal være vedkommende politimester, der skal give møde i retten for den besluttende myndighed. Disse sager falder i de praktisk vigtigste tilfælde (frihedsberøvelse overfor børn, sindssyge og åndssvage) helt udenfor politiets nuværende arbejdsområde. Selvom politiet skulle møde i sagerne, ville det formentlig alligevel oftest være nødvendigt, at også en repræsentant for den besluttende myndighed møder.

Med hensyn til udgiftsspørgsmålet bemærkes, at det må antages, at den besluttende myndighed i langt de fleste tilfælde selv vil kunne give møde, uden at beskikkelse af sagfører for den er nødvendig. I denne forbindelse henledes opmærksomheden på, at det ifølge forslaget § 471, stk. 1, påhviler retten at drage omsorg for sagens oplysning. Den ved justitsministeriets forhandlinger forud for lovforslagets fremsættelse fremkomne motivering for adgangen til beskikkelse af sagfører for den besluttende myndighed var navnlig, at en mindre kommune kunne risikere at blive part i en sag af principiel juridisk karakter.

Justitsministeriet kan tiltræde, at ordene „rigsdagens ting“ i retsafgiftslovens § 16, nr. 2, ændres til: „folketinget“.

Hans Hækkerup.

/ T. Schelle.

Folketingets udvalg angående lovforslag om administrativ frihedsberøvelse.